

Hồi thứ Năm

Bị Nghi Oan, Sư Đệ Giết Sư Huynh

Dịch Vân giật mình kinh hãi. Trước nay chàng chẳng bao giờ đối gạt sư phụ việc gì, nhưng lần này lão cái đã nói rõ nếu tiết lộ vụ lão truyền thụ kiếm pháp là lão nhất định phải mất mạng. Chính chàng đã tuyên lời trọng thệ quyết chẳng hờ môi.

Chàng liền ngập ngừng đáp:

– Sư... sư phụ! Đây là... đệ tử... đệ tử tự mình nghĩ ra.

Thích Trường Phát quát hỏi:

– Tự người nghĩ ra được những kiếm chiêu xảo diệu như vậy ư? Người... người dám nói những nói càn cả với ta thì thật là lớn mật! Nếu người không chịu nói thật thì ta chém một nhát là xong đời.

Lão khẽ đưa tay về phía trước. Mũi kiếm đâm vào cổ họng mấy phân. Máu tươi đã rỉ ra.

Thích Phương chạy lại ôm chầm lấy phụ thân la lên:

– Gia gia ơi! Sư ca suốt ngày quanh quẩn bên mình chúng ta không dời nửa bước, thì còn ai luyện võ công cho y mà ta không biết? Mấy kiếm chiêu này không phải lão nhân gia dạy ư?

Vạn Chấn Sơn nói:

– Thích sư đệ! Tội gì mà sư đệ phải giả vờ hoài? Lệnh ái đã thuyết minh rồi! Lại đây! Lão ca ca mừng sư đệ ba chung.

Lão vừa nói vừa rót đầy rượu vào hai chung. Lão uống một chung trước rồi nói:

– Ca ca đã uống cạn để mừng sư đệ. Sư đệ chẳng thể để sư ca mất mặt.

Thích Trường Phát hắng dặng một tiếng, quẳng kiếm xuống đất, quay lại đón lấy chung rượu uống. Lão uống liền ba chung rồi quay đầu đi ngẫm nghĩ, trong lòng rất đổi hồ nghi, nghĩ thầm:

“Con người trong lúc nguy cấp phải chiến đấu liều mạng, bản lãnh quả có tăng lên mấy phần, nhưng lúc đó chỉ là kinh lực do máu hăng mà ra. Mấy chiêu thức này của Vân nhi hiển nhiên cực kỳ vi diệu, quyết chẳng phải vì hung hăng liều lĩnh mà làm được. Lạ thật! Lạ thật!”

Vạn Chấn Sơn đứng dậy nói:

– Thích sư đệ! Tiểu huynh có chuyện muốn bàn với sư đệ. Vậy chúng ta vào

thư phòng đàm luận, nên chăng?

Thích Trường Phát gật đầu, từ từ đứng dậy.

Vạn Chấn Sơn dặt tay lão. Hai người sóng vai đi vào thư phòng.

Thẩm Thành nói:

– Ta đi tiểu tiện đây. Gã tiểu tử Dịch Vân làm ta sợ đến té đái vãi phân.

Lỗ Khôn sa sầm nét mặt quát:

– Bát sư đệ! Người còn chưa biết xấu ư?

Thẩm Thành thè đầu lưỡi, lật đật rút lui. Gã ra khỏi cửa sảnh đường, quanh qua cầu tiêu rồi rón rén đến đứng ngoài thư phòng. Bỗng gã nghe thanh âm sư phụ cất lên:

– Thích sư đệ! Hai chục năm nay vụ bí mật kia vẫn nằm yên, bây giờ mới khám phá ra.

Lại nghe Thích Trường Phát đáp:

– Tiểu đệ không hiểu thế nào là đã khám phá ra.

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Chẳng lẽ còn đòi tiểu huynh nói nhiều ư? Sư phụ lão nhân gia làm sao mà chết?

Thích Trường Phát đáp:

– Sư phụ thất lạc mất cuốn sách luyện võ, kiếm lui kiếm tới không thấy, lão nhân gia uất ức mà qua đời. Sư ca cũng biết rồi sao còn hỏi tiểu đệ?

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Đúng thế! Cuốn sách luyện võ đó tên là gì?

Thích Trường Phát hỏi lại:

– Tiểu đệ làm sao mà biết được? Đại ca hỏi làm chi?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Ta được nghe sư phụ nói cái đó kêu bằng “Liên Thành Quyết”.

Thích Trường Phát nghe trệch đi, hỏi lại:

– Cái gì mà “luyện thành” với chẳng “luyện thành” tiểu đệ không hiểu chi hết.

Vạn Chấn Sơn nổi lên tràng cười hô hố.

Thích Trường Phát hỏi:

– Có gì đáng cười đâu?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Thích sư đệ! Sư đệ đóng kịch hay quá! Sư đệ hiển nhiên đầy bụng thi thư,

lại giả vờ thô lỗ dốt nát. Ta nói Liên Thành Quyết chứ có phải luyện thành đâu?

Rồi lão giục:

– Đưa đây!

Thích Trường Phát hỏi:

– Đưa cái gì?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Sư đệ đã biết rồi sao còn giả vờ?

Thích Trường Phát tức mình nói:

– Thích mõ trước nay vẫn không sợ lão đâu!

Thẩm Thành đứng ngoài nghe sư phụ cùng sư thúc mỗi lúc một to tiếng, trong lòng đâm ra khiếp sợ. Gã vội chạy về sảnh đường, kê miệng vào bên tai Lỗ Khôn khẽ nói:

– Đại sư huynh ơi! Sư phụ cùng sư thúc đang gây lộn, e rằng sẽ xảy cuộc chiến đấu.

Lỗ Khôn sửng sốt đứng bật dậy nói:

– Chúng ta phải đi coi!

Bọn Chu Kỳ, Vạn Khuê, Tôn Quân đều lật đật đi theo.

Thích Phương kéo tay áo Địch Vân nói:

– Chúng ta cũng đi xem sao.

Địch Vân gật đầu. Chàng đi được hai bước, Thích Phương cầm một thanh trường kiếm nhét vào tay. Chàng quay lại nhìn thấy trong tay cô còn cầm hai thanh nữa, liền hỏi:

– Phương muội dùng những hai thanh kiếm ư?

Thích Phương đáp:

– Gia gia không cầm binh khí.

Tám tên đệ tử ở Vạn môn sắc mặt trầm trọng đứng chờ ở ngoài cửa.

Địch Vân và Thích Phương đứng xa hơn chúng một chút. Cả mười người đều ngưng thần nín thở, lắng tai nghe hai lão gây gổ trong thư phòng.

Ngũ Vân Thủ Vạn Chấn Sơn nói dần từng tiếng:

– Hiển nhiên là người đã gia hại tính mạng sư phụ.

Thích Trường Phát trong cơn thịnh nộ, giọng nói ầm ờ:

– Thối lắm! Vạn sư ca! Sư ca nói rõ hơn một chút! Làm sao lại bảo Thích mõ sát hại sư phụ?

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Cuốn Liên Thành Quyết của sư phụ chẳng lẽ không phải sư đệ lấy cắp?

Thích Trường Phát sáng giọng:

– Thích mõ chẳng biết Liên thành, Liên nhân hay Liên quỷ gì hết. Vạn sư ca! Sư ca muốn vu cáo Thích mõ chẳng? Không ăn thua đâu.

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Tên đồ đệ của sư đệ vừa sử kiếm chiêu chẳng lẽ không phải là Liên Thành kiếm pháp? Tại sao nó lại tuyệt diệu đến thế?

Thích Trường Phát đáp:

– Đồ đệ của Thích mõ được Trời phú tính thông tuệ phi thường. Gã tự ý nghĩ ra mấy chiêu thức đó. Chính Thích mõ cũng không hay. Làm gì có chuyện Liên Thành kiếm pháp?

Lão sức nhớ ra điều gì liền hỏi:

– Vạn sư ca sai Bốc Viên đi mời Thích mõ. Gã nói là sư ca đã luyện xong môn Liên Thành kiếm pháp. Sư ca có bảo gã thế không? Chúng ta kêu Bốc Viên vào đối chứng.

Những người ở ngoài cửa nghe nói vậy đều liếc mắt nhìn Bốc Viên thì thấy vẻ mặt gã rất khó coi. Hiển nhiên Thích Trường Phát đã nói đúng.

Địch Vân và Thích Phương đưa mắt nhìn nhau lăm lăm gật đầu, bụng bảo dạ:

– Bốc Viên nói vậy chính ta cũng nghe thấy. Bây giờ gã muốn cãi cũng không được.

Bỗng nghe Vạn Chấn Sơn cười ha hả nói:

– Dĩ nhiên ta dặn gã như vậy. Nếu gã không nói thế thì sao gạt được sư đệ tới đây. Thích Trường Phát! Ta hãy hỏi lão: Lão bảo chưa từng nghe ai nói đến tên Liên Thành kiếm pháp, mà sao Bốc Viên mới nói ra ta đã luyện Liên Thành kiếm pháp rồi, lão liền lật đật đến ngay. Lão còn muốn chối cãi ư?

Thích Trường Phát cười khanh khách hỏi:

– Ha ha! Lão Vạn kia! Thế ra lão lừa gạt ta đến Kinh Châu!

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Chính thế! Lão hãy đưa pho kiếm quyết ra đi, rồi đến trước mộ sư phụ dập đầu tạ tội.

Thích Trường Phát hỏi:

– Tại sao Thích mõ lại phải giao cho lão?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Ô! Vì ta là đại sư huynh.

Trong thư phòng yên lặng hồi lâu. Sau lại nghe tiếng ầm ở cửa Thích Trường Phát cất lên:

– Được rồi! Ta giao cho lão.

Những người đứng ngoài cửa nghe đến câu “Được rồi! Ta giao cho lão” đều không tự chủ được, giật nảy mình lên.

Địch Vân và Thích Phương mắc cỡ, hận mình không có huyết động để chui ngay xuống.

Bọn Lỗ Khôn tám người nhìn Địch Vân và Thích Phương bằng cặp mắt khinh bỉ.

Thích Phương trong lòng vừa hổ thẹn vừa phiền não. Cô cho là một cái nhục nhất đời. Cô không ngờ phụ thân lại làm những việc đe hèn đến thế!

Đột nhiên có tiếng rú thê thảm của Vạn Chấn Sơn ở trong thư phòng vang dội rất khủng khiếp.

Vạn Khuê bật tiếng la thất thanh:

– Gia gia!

Gã vung cước đá bật cửa phòng ra nhẩy xổ vào thì thấy Vạn Chấn Sơn nằm lẩn dưới đất. Trước ngực còn cắm lưỡi dao trủy thủ sáng loáng. Bên mình lão toàn là máu tươi.

Cửa sổ mở rộng. Cánh cửa còn rung rinh. Thích Trường Phát không biết đi đâu rồi.

Vạn Khuê vừa khóc vừa la gọi:

– Gia gia! Gia gia!

Gã quỳ xuống bên mình Vạn Chấn Sơn.

Thích Phương cũng hô hoán:

– Gia gia! Gia gia!

Người cô run bần bật, nắm lấy tay Địch Vân.

Lỗ Khôn hô đồng bạn:

– Mau mau truy nã hung thủ!

Rồi gã cùng Chu Kỳ, Tôn Quân, và mấy tên sư đệ tới tấp vọt qua cửa sổ. Bọn chúng vừa chạy vừa la:

– Tróc hung thủ! Tróc hung thủ!

Địch Vân thấy bọn đệ tử Vạn môn ào ào chạy đi rượt theo sư phụ cũng sợ hãi vô cùng. Biến cố đột ngột khiến chàng lục thần vô chủ, chẳng biết làm thế nào.

Thích Phương lại rú lên:

– Gia gia!...

Người cô lão đảo hai cái, đứng không vững, cơ hồ muốn té.

Địch Vân vội đưa tay nâng đỡ. Chàng cúi đầu xuống nhìn thấy Vạn Chấn Sơn hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt hung dữ trong rất khủng khiếp. Dường như lúc lâm tử lão đau khổ vô cùng!

Địch Vân không dám nhìn nữa. Chàng khẽ hỏi:

– Sư muội! Chúng ta chạy đi hay sao?

Thích Phương chưa kịp trả lời, đã nghe phía sau có tiếng quát:

– Các ngươi là đồng phạm mưu sát sư phụ ta, không thể đi đâu được.

Địch Vân và Thích Phương quay đầu nhìn lại thấy mũi trường kiếm chỉ vào sau lưng Thích Phương. Chuôi kiếm do tay Bốc Viên nắm chắc.

Địch Vân cả giận toan lên tiếng chống đối, nhưng lời nói mới đến cửa miệng, chàng chợt nghĩ ra sư phụ mình đâm chết sư bá là một hành động gian ác đê hèn đến cực điểm thì còn nói sao được nữa? Chàng đành im lặng cúi đầu xuống.

Bốc Viên lạnh lùng nói:

– Xin hai vị hãy về phòng mình đi. Chờ chúng ta bắt được Thích Trường Phát rồi sẽ giải lên quan trị tội.

Địch Vân nói:

– Vụ này đều do một mình ta gây nên, không liên can gì đến sư muội. Các người muốn giết muốn mổ thì cứ giữ một mình ta là xong.

Bốc Viên đẩy vào lưng chàng quát:

– Đi đi! Bây giờ không phải lúc hảo hán sính cường đầu.

Địch Vân vẫn nghe những tiếng bên ngoài hô hoán:

– Bắt hung thủ! Bắt hung thủ!

Tiếp theo những tiếng đồng là phèng phèng nổi hiệu rần rần và tiếng người chạy loạn ở ngoài đường phố. Chàng hổ thẹn vô cùng hai hàm răng nghiến ken két, trở về phòng mình.

Thích Phương vừa khóc vừa hỏi:

– Sư ca! Sư ca!... Làm thế nào bây giờ?

Địch Vân ghen ngào đáp:

– Tiểu huynh... tiểu huynh cũng không biết nữa. Tiểu huynh đi chịu tội thay cho sư phụ là xong.

Thích Phương lại vừa khóc vừa hỏi:

– Gia gia... đi đâu rồi?

Địch Vân ngồi trong phòng kể từ lúc Vạn Chấn Sơn bị giết đến giờ đã gần hai tiếng đồng hồ. Chàng ngồi ngơ ngẩn trước án, nhìn ngọn nến cháy gần hết chỉ còn chừng hai tấc. Ruột chàng rối như mở lòng bong.

Trên bàn còn một hồ rượu lớn do người ở Vạn phủ đem đến cho từ hôm qua. Chàng rót uống hết chung này đến chung khác rồi cảm thấy miệng ráo môi khô, đầu nhức muốn bể.

Lúc này bọn người rượt theo Thích Trường Phát đều đã trở về. Bọn chúng xôn xao mỗi người nói một câu:

- Hung thủ đã trốn ra ngoài thành, đuổi theo không kịp.
- Sáng mai chúng ta đuổi đến Hồ Nam. Bất luận thế nào cũng phải truy nã hung thủ cho bằng được để trả thù cho sư phụ.
- Chỉ sợ hung thủ chạy vong mạng trên chốn giang hồ, khó lòng tìm thấy.
- Hừ! Dù hấn chạy đến bên trời góc biển cũng phải tìm bắt để phân thây làm muôn đoạn.
- Sáng mai phải phát thiệp thông tri đến các anh hùng võ lâm để cùng truy sát tên hung thủ dê hèn.
- Phải rồi! Phải rồi! Chúng ta hãy bắt con gái hung thủ và tên tiểu cầu họ Địch đem mổ làm lễ tế điện anh linh sư phụ.

– Không được! Phải chờ huyện thái gia đến khám nghiệm thi thể rồi sẽ tính. Bọn đệ tử ở Vạn gia nghị luận hồi lâu rồi dừng lại.

Địch Vân toan bảo sư muội một mình trốn đi, nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- Y là một cô gái nhỏ tuổi mà lưu lạc giang hồ, không người chiếu cố làm sao được? Hay là ta đưa y đi trốn?

Rồi chàng lại tự nhủ:

– Không được! Không được! Vụ này mầm họa đều ở mình ta mà ra. Nếu ta không sấn cường sinh sự đánh nhau với bọn sư huynh ở Vạn gia thì khi nào Vạn sư bá lại ngờ cho sư phụ lấy cắp cuốn Liên thành kiếm quyết gì đó? Sư phụ ta là người chân thật làm gì có chuyện lấy cắp kiếm quyết? Ba chiêu kiếm đó là của lão cái truyền thụ cho ta. Nhưng sư phụ đã giết người, bây giờ ta phải nói ra cũng chẳng ai tin. Dù họ có tin cũng chẳng ích gì. Đúng là ta đã phạm tội đại ác. Trăm điều ngang ngửa vì ta. Vậy sáng mai ta phải nói rõ để biện bạch cho sư phụ. Nhưng... nhưng Vạn sư bá hiển nhiên do sư phụ ta ra tay hạ sát. Tiếng ác của sư phụ làm sao mà rửa được? Nhưng ta cũng quyết không trốn chạy, ta ở lại chịu tội thay cho sư phụ. Bọn chúng muốn đánh muốn giết thế nào cũng được.

Địch Vân đang lúc bao nhiêu lần sóng tư tưởng dồn dập trong lòng, bỗng nghe trên nóc nhà bên ngoài có những tiếng lách cách rất khẽ. Chàng ngừng đầu nhìn ra thì thấy một bóng đen lướt từ phía đông qua phía tây, nhảy từ nóc nhà nọ

sang nóc nhà kia. Xuýt nữa chàng bật tiếng la:

– Sư phụ!

Nhưng chàng chú ý nhìn lại thì thân hình người này vừa cao vừa gầy, quyết không phải Thích Trường Phát.

Tiếp theo lại một bóng người nữa cũng nhảy vọt đi. Lần này chàng nhìn rõ trong tay người đó cầm một thanh đơn đao.

Chàng tự hỏi:

– Phải chăng bọn chúng đang xục tìm sư phụ? Chẳng lẽ còn quanh quẩn nơi đây mà chưa chạy đi xa?

Địch Vân còn đang nghi ngờ, đột nhiên nghe trong mé đông có tiếng la thất thanh của phụ nữ. Chàng giật mình kinh hãi tay cầm đốc kiếm nhảy vọt đi, tự hỏi:

– Phải chăng bọn chúng khinh nhờn sư muội?

Tiếp theo chàng nghe tiếng phụ nữ hô hoán:

– Cứu mạng!

Chàng chạy về phía phát ra thanh âm thì thấy trên lầu căn nhà phía đông có ánh đèn lọt ra ngoài. Cánh cửa sổ hãy còn lay động, liền tung mình vọt đến bên cửa sổ nhìn vào trong thì thấy một người đàn bà bị cột chân tay nằm ngang trên giường. Hai hán tử đang đưa tay sờ vào má nàng. Một tên nữa đang cởi áo.

Địch Vân không nhận ra được người đàn bà là ai, nhưng thấy mặt nàng lợt lạt không còn chút huyết sắc. Nàng vừa dẫy dựa vừa lớn tiếng kêu cứu.

Tuy chàng đang ở trong cơn hoạn nạn, nhưng đứng trước tình trạng này chẳng thể bỏ qua, liền cả người lẫn kiếm nhảy vọt qua cửa sổ vào trong. Chàng phóng kiếm đâm tới sau lưng hán tử mé tả.

Hán tử mé hữu liền giơ ghế lên gạt. Hán tử mé tả rút đơn đao chém tới.

Địch Vân thấy hai tên này đều bịt mặt bằng tấm vải đen, chỉ để hở đôi mắt, liền lớn tiếng quát:

– Quân ác tặc lớn mật! Các người muốn chết ư?

Chàng vung kiếm veo véo đâm liền ba nhát.

Hai hán tử chẳng nói năng gì đều vung đơn đao đỡ gạt.

Một hán tử bỗng la lên:

– Lữ huynh đệ! Hạ thủ đi!

Một người khác đáp:

– Vạn Chấn Sơn hãy còn hên vận. Lần sau sẽ đến báo thù.

Song đao đều vung lên nhằm chém xuống đầu Địch Vân.

Địch Vân thấy đòn đánh hung mãnh, phải nghiêng mình né tránh.

Một hán tử vung chân đá đổ cái bàn. Ngọn nến rút xuống tắt ngấm. Trong phòng tối đen như mực.

Lại nghe vù vù mấy tiếng. Hai người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tiếp theo mấy tiếng lạch cạch vang lên. Những mảnh ngói từ ngoài liệng vào.

Trong bóng tối, Dịch Vân không nhìn rõ. Kinh công chàng lại tầm thường nên không dám rượt theo.

Chàng nghĩ bụng:

– Trong bọn này có tên tặc tử họ Lữ thì chắc là Lữ Thông. Chúng đến kiếm Vạn sư bá để báo thù thì ra chúng chưa hay sư bá chết rồi.

Bỗng nghe người đàn bà trên giường la lên:

– Trời ơi! Đau đến chết người! Trước ngực ta có thanh đao nhỏ. Mau rút ra dùm cho!

Dịch Vân giật mình kinh hãi hỏi:

– Tôn giá bị tặc nhân đâm trúng hay sao?

Người đàn bà vừa rên vừa đáp:

– Bị đâm trúng rồi! Bị đâm trúng rồi!

o O o